

for de forhold, vi mener der skal til. Senest har vi også stillet en række ændringsforslag til finansloven. Og i år adskiller ændringsforslagene sig en lille smule fra dem, Fremskridtspartiet har stillet gennem de seneste mange år, nemlig ved antallet. F.eks. stillede Fremskridtspartiet sidste år 1.032 ændringsforslag, men det var dog ikke alle 1.032, vi begærede til afstemning. Vi har i år valgt den fremgangsmåde, at vi ikke stiller over 1.000 ændringsforslag, men i stedet udelukkende stiller de forslag, vi begærer til afstemning.

Dermed være ikke sagt, at Fremskridtspartiet på nogen punkter er på retur. Vi har de samme synspunkter, og vi står ved nøjagtig de samme temaer, som tidligere har præget vores ændringsforslag. Den eneste forskel i forhold til de tidligere år er altså, at Folketinget kun bliver præsenteret for de ændringsforslag, som kommer til afstemning, og ikke det meget store antal.

Hvordan det vil udvikle sig i de kommende år, tager vi stilling til senere, men spørgsmålet er jo, om der ikke er behov for, at alle Folketingets partier på en langt mere markant måde præciserer over for Folketinget, hvad det er for et samfund, hvad det er for en finanslov, man egentlig ønsker, frem for at dække sig ind under, at det altid er finansministeren, der sætter dagsordenen ved at fremsætte et finanslovforslag, som andre partier så skal forholde sig til.

Forhandlingerne – særlig som de har været med Venstre og De Konservative – bærer jo tydeligt præg af, at det er finansministeren, der er dagsordenssættende. Venstre og De Konservative havde deres egne udspil både under valgkampen og efter valgkampen, men de nåede aldrig nogen sinde frem til at blive præsenteret for Folketinget, og det synes vi er et problem, for det eneste, vi senere i dag vil opleve, er, at Venstre og De Konservative tager stilling til de ændringsforslag, som er kommet ud af forhandlingerne. Vælgerne er derved afskåret fra at få et samlet billede af, hvad de pågældende partier egentlig mener der skal ske på finanslovområdet.

Så vil jeg sige lidt om de forskellige enkeltpunkter. Som sagt mener vi, at tiden er inde til, at der sker nogle ægte og markante ændringer og reduktioner i indkomstskatten. Vi har med gru konstateret, at den frygt, vi havde for, at de kommunale skatter ville løbe løbsk, har vi nu fået bekræftet også er tilfældet.

Ganske vist har regeringen fremlagt nogle be-

regninger, der viser, at gennemsnitligt er forhøjelserne af de kommunale trækprocenter ikke så store, men det er med gennemsnit som med så mange andre ting, at det ikke viser hele sandheden. Det dækker over, at i nogle kommuner er der tale om ganske betydelige forhøjelser af skatten, mens der i andre er skattereduktioner, og i atter andre er der nulløsninger.

Vi har i Børsens Nyhedsmagasin kunnet læse, at det er gjort op, at over 100.000 danske skatteydere næste år vil komme til at opleve skattestigninger som følge af, at kommuneskatterne bliver forhøjet, og derved er en del af regeringens argumenter bag skattereformen væk.

Skattereformen fordrede jo, at kommunerne holdt deres skatter i ro. Når regeringen gik ud og lovede befolkningen, at de ville få skattelettelser, var det et løfte, som krævede, at kommunerne tilsvarende holdt deres skatter i ro. Det blev ikke tilfældet, og derved vil altså over 100.000 danske skatteydere få en klækkelig skatteforhøjelse næste år.

Det synes vi ikke er rimeligt. For oven i det skal jo lægges, at bruttoskatten i 1995 forhøjes fra 5 til 6 pct., og yderligere skal lægges oven i, at en lang række af de forskellige former for miljøafgifter og grønne skatter stiger i løbet af 1995; det er også først i 1995, at det går op for borgerne, at der her i 1994 har været forhøjede afgifter.

Når de i april måned får årsafregningen for strøm, for vand, for fjernvarme osv., får de sig en ganske kedelig overraskelse, når de opdager, at de skal betale en væsentlig højere regning, end de har skullet hidtil. Det har borgerne ikke mærket noget til i 1994. De har haft et normalt forbrug, men får altså så en unormal regning.

Alle disse bidrag er med til at gøre, at vores vurdering af, hvor godt eller skidt det vil gå i 1995, er en ganske anden end den, regeringen lægger for dagen. For disse skatteforhøjelser, denne udhuling af danskernes privatøkonomi, vil være med til at få tingene til at gå i stå.

Når man tillægger det element, at de mange penge, der blev frigjort som følge af låneomlægninger, nu også er ved at være soldet op, vil den stigning i privatforbruget, der har været, aftage, og dermed vil de mange arbejdspladser, som detailhandel osv. selvfølgelig har skabt som følge af omsætningsstigningerne, forsvinde igen, medmindre der kompenseres med andre og fornuftige forslag, og her er vores bidrag altså, at man går ind og laver en ægte forhøjelse af den skattefri bundgrænse og dermed lempelser i personskatten.